तत्र सन्ध्यामुपास्यासौ जप्त्वा जप्यं च वानरः ।
उत्तरं सागरं प्रायाद्वह्नमानो निशाचरं ॥ ३० ॥
बहुयोजनसाहस्रं तमध्वानं महाकपिः ।
वायुवच् च मनोवच् च जगाम सह शत्रुणा ॥ ३१ ॥
उत्तरे सागरे सन्ध्यामुपास्यैव विधानतः ।
प्रययौ वेगवान् बाली पूर्वमम्बुमहानिधिं ॥ ३२ ॥
तत्रापि सन्ध्यामन्वास्य वासविः स हरीश्वरः ।
किष्किन्ध्याभिमुखं रक्षो गृहीत्वा पुनरागमत् ॥ ३३ ॥
चतुःष्वपि समुद्रेषु सन्ध्यामन्वास्य वानरः ।
रावणोद्वहनश्रान्तः किष्किन्ध्योपवनेऽपतत् ॥ ३४ ॥
रावणं च मुमोचाथ कक्ष्यातः कपिसत्तमः ।
कुतस्त्वमिति चोवाच प्रहसन् रावणं पुनः ॥ ३५ ॥
विस्मयं तु परं गत्वा श्रमलोलनिरीक्षणः ।
राक्षसेन्द्रो हरीशं तमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ३६ ॥
वानरेन्द्र महेन्द्राभ राक्षसेन्द्रोऽस्मि रावणः ।
युद्धं प्रेप्सुरिह प्राप्तस्तच्चाप्यासादितं मया ॥ ३७ ॥
अहो बलमहो वीर्यमहो गम्भीरता तव ।
येनाहं पशुवद्गृह्य भ्रामितश्चतुरोऽर्णवान् ॥ ३८ ॥
एवमश्रान्तवद्वीरमेवं शीघ्रं च वानर ।
मामुद्वहंश्च कोऽध्वानमेतं वीर क्रमिष्यति ॥ ३९ ॥